

ILZE SLINĶE

**

Drīz mēs sāksim kā japāņi
Dzīvot prezervatīvu četrpakas izmēra lielās kastītēs
Miljons stāvos
Kurus sauksim par mājām
Un vēl mums būs
Plastmasas Mamma
Ar īpaši ergonomiskiem pupiem
Un koka tētis
Kas visu dienu atradīsies birojā
Kāpinot tā jau sūdzīgās sistēmas
Vēl sūdzīgāko ekonomisko izaugsmi
Bet izejot ārā
Rītausmā
Un valgā miglas tālē
Mana atbalss iedursies pakaļā
Trīsdesmit deviņām kaimiņienēm
Viņu betona plānprātīgos blokos
Un vienīgais sārtums kas kritīs
Būs
Paneļu
Varkrāsas
Tvans
Manos miklajos vaigos

17.10.08.

**

Trīs un dažas ceturdaļas klusuma

Laikam vecums tāds
Ka neziņa vairs nešķiet valdzinoša

Pieturu muti savu lai neaizslīd neceļā
Izsauksmes vārdu un varbūtību haosā
Kaut arī gribētos
Sēžu
Un pieaugusi izskatos
Nopietnu seju
Rītdienā urbjos
Neviena smaids uz lūpām
Pat ne no šokolādes smaržas
Nē
Daži pirkstu piesitieni
Kāju pakratīšanas un elpas izgrūšanas
Pa nāsīm

Vecas romantiskas dzejas
Kā sagurušas māsīcas
Uz mani skatās un smaids

Es viņām pretī
Izbāžu mēli

31.10.08.

**

Pilsētas kanāls
Tik tumšs tumšs šodien
Ar viļņiem linogriezumā mētājas
Un divas pīles gaismiņā
Ar astēm
Bet pa vēju pūšas ziļis
Mazliet apmulsis balons
Saslējis rokas pret krastu
Un sauc – gribas ko neparastu
Ak tu
Vai tad tu neredzi
Ka jau no saukšanas
No domu jaušanas
Tu jau no rīta
Tu pats
Esi palicis
Ziļis

06.04.09.

**

Kaut kas līdzīgs
Rīta krāsas nevainīgajam maigumam
Dienas svētākā daļa
Es nāku no Tevis dzert
Bālu
Sastāvdaļās vēl nesadalītu domu
Kas kā vagonš
Noslīdējis no sliedēm
Mirgo rīta krāsas
Nevainīgajā maigumā
Un ir tik silts
Ka izžūst ledus
Un dzeltenī dārgumi
Sakārtoti pie vārtu šķīrbām
Un pie sienām
Šauj savu smaržu debesīs
Rīta krāsas
Nevainīgais maigums
Es nāku no Tevis
Aizņemties
Dvēseli

16.10.08

**

Pārāk maigi
Tā man ziņo
Elektrības vadu galos
Blakus putnēniem un driskām
Nosēdusies rīta gaisma
Pārāk maiga
Nenoturās
Vilciens garām skrejot buras
Dzeltens gaismai nepiestāvošs
Bet tik kluss
Ka blakus gaismai
Uzsēdies vēl baltāks
Mēness
Mājas negribīgi ceļas
Ledī satiekas ar kājām
Aizslīd tantītes un bērni
Aizslīd lentas bantes lapas
Aizslīd arī lidmašīnas
Manas dienas sārtums aizslīd
Ziņotāji pārspriež ziņas
Pasažieru ostā aizsalst
Pasažieru ietvju strīpas
Toties vēja nav
Un aukstums
Tikai bezapziņu sadur
Tā kā nemaņā man prāti
lekrīt mīkstā ledus stiklā

28.01.09

**

Maz-pamazām
Viss uz priekšu
Tādi raksti nemanīti
Kāds no manis paņēma ausis
Kādam es uz pleciem klausos
Rokas nesadodami
Kā skati
It kā projām vērsti kopā
Vienos virzienos kā vēji
Matēriju krustojumos
Spēji
Sākas viss
Un jau bij sācies
Aizpērn togad todien tobrīd
Mirklī
Kurā katram redzams
Lielais sākās
Nepamanīts

30.01.09.

**

Vai tad var
VĒL skaistāku dienu

Radiotehnikas masīvi zvīļo
Stikli ar debesīm aplieti blāvi
Ūdeņiem pārpilni
Milzīgi stāvi

Virš galvas zilums tik
Nenoteikts
Dzidrs
Apvilcis ēkām kontūras asas

Mākonis
Aplis balts
Vidū pa radio tehnikas celtni
Ieskicē
Līdzīgi debesu teltij

Stumbri un atzari
Melni kā vijoļu mati pa spožumu plandās
Saulei pa priekšu gaišs mākonis blandās
Degošu apakšu
Aisedzis uguni

Paslēpis pasauli mīklainā gaismā
Ledus zem tramvajiem
Trīsdesmit reiz spilgtāks un ledaināks
Aizrautu elpu
Kā caurvējā izbāztu mēli
Es nolaužu

Tīrāku
Vieglāku īstāku

Sevi

23.05.09.

**

Nokrīt no tramvaja lāsotās ādas
Viens piliens
Pret spoguļa smiltīm
Tas atduras
Baltām kā Ādama skelets
Pirms izgrieza ribu

Roka dej skalpeļdeju

Sirdspuksts
Daudz sirdspukstu

Putni svin šodienu
Nerādās laukā
Kā meiteņu siluets tālākā mājā
Dēls skrien pa ledu
Bet nekrīt un nepaslīd

Riteņu zīme tam sauļā
Un neliels skalpelis pie sāna
Aveņu krāsā

01.06.09